

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

[Ο πτωχός καλλιτέχνης Ίουλιανός Κ... είνε τρολλά έρωτευμένος με την Λυδία στο Παρίσι. Έξαφνα όμως του γράφει ο πατέρας του από την Μασσαλία να μεταβή εκεί, προκειμένου να τον νυμφεύση με την δίδα Έφρη, νεαράν και πλουσιαν κόρη. Ο Ίουλιανός κούβει το γραμμα, αλλά μιά μέρα το ανακαλύπτει τέλος ή Λυδία, το διαβάζει και άποφασίζει να θυσιασθή για την εύτυχία του αγαπημένου της. Τού ουσιτώ λοιπόν να ύπακούση τον πατέρα του και ν' αναχωρήση. Ο Ίουλιανός σπαράσσεται, κλαίει... Η Λυδία έπιμένει. Τού λέει ότι αν δεν την άκούση, δεν θα την ξαναδϊ πλόν. Τού ένθυμιζει τις ύποχρεώσεις της στον σύζυγον της και τόν παιδί της, που δεν μπορεί να τούς εγκαταλείψη, αν και τόν λατρεύει ειλικρινώς. Τότε πλόν ο Ίουλιανός πείθεται και άναχωρεί με ραγισμένη καρδιά. Φθάνει στη Λυδία, άπ' όπου γράφει στην Λυδία και την ίκετεύει να τόν δεχθή πλόν. Δεν δύναται να ύποστη τόν μαρτύριον του χωρισμού. Χύνει δάκρυα πικρά, είνε δυστυχής! Η Λυδία τού άπαντά, τόν παρηγορεί και τόν προτρέπει, για την εύτυχία του, να φανή πύχραιμος και γενναίος, ύποσχόμενη να μείνη παιτοτεινή φίλη του. Ο Ίουλιανός σφίγγει την καρδιά του και άναχωρεί για τή Μασσαλία...]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Θά σε κάμη να λημονήσης ή νέα σου εύτυχία...

Όταν θά είσαι κοντά στην μνηστή σου θά νοιώσης στην καρδιά σου καινούργιος παλμός. Θά την αγαπήσης, γιατί είνε έμορφη, όπως ξερω.. Θά σ' αγαπήση κι' αυτή, θά σε περιβάλη με την εμπιστοσύνη της.

Θά βρής στον γάμο εύτυχίες άγνωστες για σένα ως την στιγμή. Κι' όταν πλόν φέρετε στον κόσμο τόν πρώτο παιδί, τότε, τότε ή εύτυχία σου θά είνε άπεριόριστος.

Αυτή είνε ή άλήθεια, φίλε μου. Τά γνωρίζω όλα αυτά από τόν έαυτό μου. Από τότε που έφυγες βρισκό παρηγοριά τόν παιδί μου.

Τό παιδί μου! Θυμάσαι πού εκάκωνες κάπτε εξ αίτίας του, γιατί ήταν παιδί ενός άλλου κι' όχι δικό σου, γιατί ήταν παιδί τού συζύγου μου και γιατί τ' αγαπούσα παράφορα; Τι δεν ύπέφερα για να σε καθουηχάζω. Αναγκασόμουν να χωρίζω την αγάπη μου σε δύο. Για σένα και για τόν παιδί μου αυτό. Υπέφερα με της ζήλειες σου. Υπέφερα όμως δίκαια, γιατί δεν έπρεπε μητέρα έγω, να ξαναγαλήσω.

Φτωχό μου, μικρό μου παιδί! Αυτή την ώρα πού γράφω κοιμάται στο λευκό κρεββατάκι του. Διακόπτω την επιστολή μου, πλησιάζω και τόν φίλω!...

Πώς θά ύπέφερα τόν χωρισμό σου αν δεν ύπήρχε ο μικρός μου αυτός άγγελος να με παρηγορή;

Και τώρα, αγαπητέ μου Ίουλιανέ, έχω να σου ζητήσω κάτι. Μη θυμώσης. Δεν πρέπει...

Θά λάβεις την επιστολή μου αυτήν όταν θά βρισκεσαι πειά στην Μασσαλία και θάχης ιδωθεί με την μνηστή σου. Θέλω λοιπόν να μου επιτρέψης να άγοράσω έγω τά δώρα που θά της προσφέρω και να σου τά στείλω. Μην μου πής όχι. Θά με πληγώσης βαθιά. Ξέρεις ότι έχω λεπτά γούστα. Πολλές φορές μου τό έλεγε αυτό. "Αν επιτρέψης ότι σου ζητώ θά κάμης ένα καλό και στους τρεις μας. Και σύ θά βρής τά δώρα αυτά ώραία και ή μνηστή σου θά σ' εύγνωμονή γι' αυτά και ο δικός μου πόθος θά ίκανοποιηθή.

Μην μου άπαντήσης λοιπόν άρνητικώς, σε θερμοπαράκαλώ. Χθές μάλιστα πού βγήκα έξω, πρώτη φορά μετά τόν χωρισμό μας, έπεσεφθηκα διάφορα καταστήματα κι' έβαλα κατά μέρος μερικά είδη που μπορούν να ένθυσιάσουν μιά νέα.

Θά έχω την συγκαταθεσί σου;

Σε παρακαλώ τόσο γι' αυτό...

Χαίρε

Λυδία

ΣΤ'.

Ο Ίουλιανός στη Λυδία

Μασσαλία... 18...

Αγαπημένη μου,

Είσαι τόσο καλή, τόσο καλή, ώστε μ' άφοπλίζεις. Έθυσιάσθης προς χάριν μου και δεν παύεις να ένδιαφέρεσαι για μένα... Γλυκειά μου Λυδία! Γιατί να χωριστούμε άφου είμαστε πλασμένοι ο ένας για τόν άλλον; Έστω όμως σιωπώ... Θά δέχομαι τά συμβουλές σου, άφου μου τό ζητείς και θά σου έμυστηρευόμαι τά πάντα...

Άκουσε λοιπόν τάς έντυπώσεις μου. Άκουσε τάς περιπετειές στάς όποιás μ' έφριξες. Αν δεν είναι και τόνσον ένθυσιασίδεις δεν φταίω έγω γι' αυτό:

— Έφτασα στη Μασσαλία προχτές τόν βράδυ. Βρέθηκα μεταξύ τών εύτυχημένων γονέων μου, ή εύτυχία των όμως αυτή δεν μου άφήρεσε την λύπη της καρδιάς μου. Σε θυμόμουν διαρκώς.

Χθές μ' έπαρουσίασαν στην μητέρα της μνηστής μου. Τό σπίτι τους μου έκανε έντύπωσι κακή, με τόν άστικό στολισμό του. Η κυρία αυτή είνε σαράντα πέντε περίπου έτών, χονδρή, ψευτική στους τρόπους της και εύχαριστείται πολύ να κάθεται και να την άκους φλυαρούσαν. Ο σύζυγός της έχει πεθάνει πρό τεσσάρων έτών, όπως μου είπαν.

Είδα άκόμη και την κόρη. Την μνηστήν μου. Θά είνε δεκαεφτά περίπου χρονών.

Όταν της μιλώ άπαντά με μονοσύλλαβες λέξεις. Δεν με συνεκίνησε καθόλου. Την έβλεπα και θυμόμουν έσένα και μόνον έσένα.

Θυμάσαι; Ένα δειλινό άκουμπισμένη έπάνω σε μιά άνθισμένη πεζούλα τού κήπου μου μιλούσες για αιώνια αγάπη... Για αιώνια αγάπη...

Πώς περνά ο καιρός!

Πώς λημονούνται τά λόγια και οι όρκοι!...

Θυμάσαι; Άλλη μιά ήμερα σου μίλησα στο σπίτι σου για μιά ζωή που θά κάνουμε μακριά από τόν κόσμο. Και τότε σκέφτηκες την κοινωμία, τόν κόσμο, τόν παιδί σου.

Δεν μου άπάντησες.

Μουσφιξες μόνον τά χέρια και δάκρυες. Δεν έννοιωσα τότε καλά την άφορηή της λύτης σου. Συγκινήθηκα όμως πολύ που σε είδα δακρυσμένη, άκουμπησα σ' ένα έπιπλο κι' έκλαπα μαζί σου.

Σήμερα, την στιγμή αυτή που σου γράφω, τά δάκρυα μου ξαναβραίνουν στα μάτια και δεν σ' έχω σιμά μου να με παρηγορήσης.

Η μνηστή μου, ή Έφρη μου, όπως την άποκαλεί ο πατέρας μου, δεν με συγκινεί καθόλου.

Η μητέρα της μ' άδίασε.

Είμαι μόνος, μόνος και θλιμμένος, είμαι πληγωμένος αγίατρευτα...

Τρεις ώρες έμεινα στο σπίτι τους και μου φάνηκαν χρόνια. Δεν έβλεπα την ώρα να τελειώση τόν μαρτύριό μου αυτό.

Ποτέ άνθρωπος δεν αισθάνθηκε τόσο άπογοήτευσι στο αντίκρουσμα της μελλούσης συζύγου του.

Όταν βγήκα στον δρόμο άνέπνευσα βαθιά κι' έτρεξα στον πατέρα μου. Με είδε συγκινημένο και μ' έρώτησε τί έχω. Τού εδήλωσα ότι ποτέ δεν θά δεχθώ ως σύζυγον μου την νεάν αυτήν.

Μη σε φοβίζει αυτό Λυδία.

Θά κρατήσω τόν λόγο μου, δεν θά την νυμφευθώ, αλλά και δεν

θά ρθώ στο Παρίσι να σ'ενοχλήσω.Θά μείνω εδώ,θά εργασθώ, θά κάμω ό,τι μπορέσω.

Νά νυμφευθώ εγώ την κόρην αυτήν που δεν μου εμπνέει τίποτε ; Νά μωό σε μία οικογένεια πρώην εμπόρων ; Νά θάψω τα νεάτα μου και την καλλιτεχνικήν μου φύσιν,κάτω από τα τάλληρά τους ; Ποτέ ! 'Αρχεά σ' άκουσα ως τώρα. Δεν μπορώ να τό υποφέρω αυτό. Θά σε παρακούσω, δεν νυμφευθήμι, δεν θά σε ξαναενοχλήσω. Τι έχεις να μου απαντήσεις σ' όλα αυτά ; Θά έπιμείνης στάς άποφάσεις σου ; Πρός Θεού ! *Οχι !...

Χαίρε
'Ιουλιανός

Z.

'Η Λυδία στον 'Ιουλιανό

Παρίσι... 18..

Φίλε μου,

'Εδιόβασα την τελευταία έπιστολή σου και δεν σ' άδικώ. Ξέρω τί σου συμβαίνει. 'Εφθάσες στην Μασσαλία με πληγωμένη την καρδιά, εφθάσες προκατειλημένος κατά της δίδος 'Εφης και γι' αυτό σου φάνηκε ψυχρά και άδιάφορος. Κι' όμως δεν έχεις δίκην. Με άκούεις ; Δεν έχεις δίκην και αυτό θά σου τό άποδείξω άμέσως κατά τρόπον που δενδέχεται αντίρρησης.

Θυμάσαι την φίλην σου την κ. Δέ Καμόρ. Την είχες γνωρίσει όταν βρισκόσουν εδώ. Είπε πολύ στενή μου φίλη και πολύ καλή καρδιά. 'Η κ. Δέ Καμόρ, έγνωρίζε, όπως σου είχα είπει, τās σχέσεις μας. Προχθές πληροφορηθείσα ότι ανεχώρησες για την Μασσαλία, ήλθε να μ' έπισκεφθί. Μιλήσαμε πολύ για σένα και τέλος μου είλε ότι θά εύτυχίσης άσφαλώς ως σύζυγος. Την ρώτησα πού τό ξέρει αυτό και μου είπεν ότι ή κόρη της, ή δεσποινίς Καμίλλη, είχε συνδέθει όταν ήταν στο Λύκειο, στενά με την μνηστήν σου δεσποινίδα 'Εφην. 'Η δυο δεσποινίδες άπεφάσαν όταν βγήκαν από τό Λύκειο να άλληλογραφούν και να εμπιστευώνται ή μία στην άλλη τās σκέψεις των. Πραγματικώς άλληλογραφούν χρόνια τώρα. Προχθές ή Καμίλλη έλαβεν έπιστολήν εκ μέρους της μνηστής σου, στην όποία της γράφε τās έντυπώσεις της από την συνάντησί σας.

Την έπιστολήν αυτήν μου έφερε ή κ. Δέ Καμόρ και την εδιόβασα. Θέλεις τώρα να μάθης τās έντυπώσεις μου εκ της άναγνώσεώς αυτής ; Είνε κάτι περισσότερο από εύχάριστες.

Φτωχέ 'Ιουλιανέ !... Πόσο είχες παρεξηγήσει την κόρην αυτήν !

Σέ πληροφορώ πώς είνε ένας άγγελος. 'Εχει και καρδιά και νοούν και ξέρει να εκτιμή τά πράγματα.

Σου έκαμε κακήν έντύπωση ίσως από την ντροπή της, πού σ' έβλεπε για πρώτη φορά. Είνε τόσο φυσικό αυτό ; για ένα κορίτσι !

'Οπωσδήποτε για να σε πείσω γι' αυτά που σου γράφω, ζήτησα από την φίλην μου να μου έπιτρέψη ν' αντιγράψω την έπιστολήν της μνηστής σου προς την κόρην της.

'Η κ. Δέ Καμόρ τό εδέχθηκε αυτό εύχαρίστως, μου είπε μάλιστα ότι γι' αυτόν άκοιμβό τον σκοπόν έφερε και την έπιστολήν, για να γνωρίσης από τώρα την μνηστή σου κατά βάθος και να την εκτιμήσης.

Νά λοιπόν, φίλε μου, ή έπιστολή της δίδος 'Εφης προς την δίδα Καμίλλην, πού τόσοσ σ' άφορά.

Σου την αντιγράφω λέξιν προς λέξιν.

'Η δίς 'Εφην προς την δίδα Καμίλλην

Μασσαλία ηΐ.....

Φιλτάτη μου,

*Έπρεπε να είχα απαντήσει στην τελευταία έπιστολή σου πρό πολλών ημερών, άσχημότερα όμως γιατί μου συνέβαινε κάτι πολύ σπουδαίο και ήθελα να σου γράψω μία και καλή.

Περιμέναμε στη Μασσαλία κάποιον κύριον, έναν νέον, τον όποιον προώριζαν για σύζυγό μου !

Πρό όκτώ ημερών ή μητέρα μου μ' έπήρε κατά μέρος και μου είπε:

— Παιδί μου, αυτές τίς ημέρες πρόκειται να μās έπισκεφθί στο σπίτι, έρχόμενος άπ' τό Παρίσι, ό κ. 'Ιουλιανός Κ..., υίός του κ. Κ..., φίλου στενού του πατέρα σου. Ξέρεις, βέβαια, την επιθυμία του πατέρα σου. Είχε υποσχεθεί, πριν πεθάνει, στον κ. Κ... να σ' ένώσει με τον υιόν του. Έχασαν την συμφωνία αυτή και ώρκίστηκαν να κρατήσουν τον λόγον τους. *Όταν επέβαινε ό πατέρας σου, μου ήπενθύμισε την συμφωνίαν αυτήν. 'Ο πατέρας του νέου αυτού κατεστράφη οικονομικώς έν τώ μεταξύ όπως ξέρεις. Αυτό όμως δεν σημαίνει, άφού ό υίός του είνε κατάλληλος για σύζυγό σου,άφού είνε εκείνος πού θά σε κάμη εύτυχισμένη. Δεν σ' άναγ-

κάζω, κόρη μου, να δεχθής τον γάμον αυτόν δια της βίας. Σε συμβουλεύω άπλώς. Ξέρω την καρδιά σου και είμαι βέβαια πώς δεν θ' άρνηθής και πώς θά μείνης τελείως εύχαιρητημένη με τον κ. 'Ιουλιανό.

Τά λόγια αυτά της μητέρας μου με συγκίνησαν. Της απάντησα, ότι είμαι σύμφωνη μαζί της και ότι θά δεχθώ προθύμως για σύζυγό μου, τον νέο πού διάλεξε για μένα ό πατέρας μου...

*Υπάκουσα στην μητέρα μου, χωρίς καμμία δυσκολία, γιατί προτιμώ, φιλτάτη μου, ως σύζυγον ένα καλλιτέχνην πούρχεται άπ' τό Παρίσι, από ένα έμπορο της Μασσαλίας.

'Επεριμέναμε λοιπόν την άφιξη του νέου αυτού, εγώ μάλιστα είμουν και υπερβολικά συγκινημένη.

Παραδόξως όμως ή μέρες περνούσαν και ό νέος δεν φαινόταν. Τί συνέβαινε ; Τί τον κρατούσε στο Παρίσι ; Γιατί άνέβαλλε διαρκώς τό ταξείδι του ; Δεν μπορούσα να ξέρω.

Τέλος ό ώρατός μου μνηστήρ έφθασε προχθές στην Μασσαλία και χθές έγενεμάτισε στο σπίτι μαζί μας.

Δεν μπορείς να φαντασθής, Καμίλλη μου, τα χτυποκάρδια μου την ημέρα αυτή της συναντήσεως. Κλεισμένη στο Λύκειο μαζί σου, δεν είχα δει χρόνια όλόκληρα τον νέον αυτόν. Τόν είχα λησμονήσει έντελώς.

'Η σκέψις μου, λοιπόν, ήταν διαρκώς σ' αυτόν.

Πώς είνε ; Είνε ώρατός ; Γλυκός ; Ευγενικός ;...

Καθώς ξέρεις, ήθέσας ένός κοριτσιού στην περίπτωση αυτή είνε τρομακτική. Δέχεται ένα νέον για σύζυγό σου, χωρίς να τον ξέρης καλά-καλά, μόνον και μόνον γιατί τό θέλησε ό πατέρας σου.

Κατόπιν όμως ;
'Αν ό νέος αυτός είνε άσχημος ;
'Αν είνε διεφθαρμένος ή άγροίκος ;

Πιός μπορείς να σε σώση από τον γάμον ;

Τί μπορείς να κάμης ;

Με λίγα λόγια τό μυαλό μου εγύριζε κι' ή καρδιά μου χτυπούσε τρελλά, όσο να φθάση ή ώρα του γεύματος.

*Όταν τέλος χτύπησε ή πόρτα, έννοιωσα τον χτύπον αυτόν στην καρδιά μου.

'Ηταν αυτός !
'Ο 'Ιουλιανός Κ...
'Ο μέλλον σύζυγός μου !

Κι' άμέσως έχασα όλο τό θάρρος μου, έννοιωσα τά γόνατά μου να τρέμουν, δεν ήξερα πώς θά τά έβγαζα πέρα...

Μολαταύτα, μ' όλη αυτή την ταραχή μου, είχα και την περιέργεια να δω άμέσως άν ό νέος αυτός ήταν της άρεσκείας μου.

Βρισκότανε ακόμα στο διάδρομο και τούροίξα μία και μόνη λοξή ματιά αστραπιαίως. 'Η ματιά αυτή έφτασε για να δω όσα, δεν θάρβλεπε άλλος σε μία ώρα. 'Ηξερα πειά ότι ό κ. 'Ιουλιανός ήταν ψηλός, ξανθός, κομψός, άνεπιτηδεύτος, ότι είχε ύψος μελαγχολικό...

Κατάλαβα ακόμη με τό πρώτο... *δεν τον ένδιέφερα καθόλου !*

'Η μητέρα μου μ' έπαρουσίασε σ' αυτόν και τότε μόλις μου έκανε ένα άδιάφορο βλέμμα, σαν να μόνον όχι ή μνηστή του, άλλα να είνα κοριτσάκι.

Κι' αυτή ή υπόκλησις πού μου κάμη προήρχετο μάλλον από συνήθεια.

Βρήκε μάλιστα τον τρόπο ν' άποφύγη τίς πολλές κουβέντες μαζί μου ως την ώρα του γεύματος.

Για όποιοιδήποτε άλλον ή σιωπή αυτή θά φανέρωνε ή υπερηφάνειαν ή βλακειαν.

Με τον κ. 'Ιουλιανό όμως δεν συνέβαινε τό ίδιο. 'Ασφαλώς κάτι τον άπασχολούσε, κάπου άλλου έτρέχε ό νοός του.

Φαινόταν πολύ λυπημένος, πολλές φορές μάλιστα, ό νοός του ταξίδευε μακρυνά. Είχα ακόμη για μία στιγμή τά μάτια του όγρτά, σαν κάποιον άνάμνησης να τού έσχιζε την καρδιά...

Γιατί είνε λυπημένος ; Τί του συμβαίνει ; *Υποψιάζομαι πώς έχει αφήσει την καρδιά του στο Παρίσι, ό πτωχός νέος. *Υποπτεύομαι πώς ήθελε καταναγκαστικώς στην Μασσαλία, πώς καταναγκαστικώς δέχεται τό συνοικέσιό αυτό.

'Ημεις ή γυναίκες έχουμε ένα ιδιαίτερο τρόπο να μαντεύουμε τά μυστικά των άνδρων και ύποθετώ πώς δεν κάμνω λάθος σχετικώς με την λύτη του κ. 'Ιουλιανού.

'Αν όμως αγαπάει πραγματικώς καμμία γυναίκα, τότε γιατί ήρθε . Γιατί να δεχθί ; Γιατί δεν άρνήθηκε ;

*Υπάρχει δύναμις ίκανή να άναγκάση ένα άνδρα να νυμφευθί ή γυναίκα πού δεν αγαπά και τή στιγμή μάλιστα πού αγαπά μία άλλη ;

'Αν εγώ βρισκόμουν στην θέση του, άν εγώ αγαπούσα κανένα, θά προτιμούσα να πεθάνω παρά να δοθώ σ' ένα άλλον !

Μου φαίνεται λοιπόν περίεργο γιατί δεν κάμνουν τό ίδιο οι άνδρες πούναί περ ό έλευθεροί από μās τίς γυναίκες.

Δεν ξέρω όμως... (Ακολουθεί)

*Ακούθημα σ' ένα έπιπλο κ'έκλαψα...